

ע"פ 21270/09 - מדינת ישראל נגד גמעה עאשו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

12 יוני 2017

עפ"ג 16-09-2017 מדינת ישראל נ' עאשו

בפני כבוד הרכוב:

שופטת בכירה דבורה ברלינר - אב"ד

שופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן

שופט שי יניב

מדינת ישראל

המעעררת

נגד

gamuaعاشو

המשיב

נוחחים:

ב"כ המערעת עו"ד שiri רום

המשיב וב"כ עו"ד אבי חימי ועו"ד משה וייס

מר יעקב מזמר גיסו של המנוח

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

לאחר תיקונו של כתב האישום, הודה ג'מעה עאשו (להלן: "המשיב") בעובדות כתב האישום והורשע על סמן הודיעתו בעבירה שיוcosa להו, קרי גרים מות בראשנות, עבירה על סע' 304 לחוק העונשין.

בימ"ש קמא (כב' השופט צ' עוזיאל) הטיל עליו את העונשים כדלקמן: 6 חודשי מאסר על תנאי, צו של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות, וכן חוויב המשיב לשלם פיצוי לאשת המנוח על סך 30,000 ש"ח.

על גור הדין מערעת המדינה בפנינו.

עובדות כתב האישום

בתקופה הרלוונטיית, שנת 2013 ותחילת 2014, עבד המשיב כמנהל עבודה בחברת אולנייק חברה להובלה בעבודות עפר וכבישים (להלן: "החברה").

עמוד 1

בדצמבר 2013 החל שלב בפרויקט שנקרא אחימעץ - נתעים תל אביב, שבוצע ע"י החברה מטעם עירית תל אביב. החברה נדרשה לבצע עבודות פיתוח שונות.

כתנאי לביצוע העבודות נדרשה החברה לעמוד בדרישות הבאות: נוכחות חובה של מנהל עבודה בזמן ביצוע העבודות, קטע העבודה יגדר והעבודה תבוצע בקטע סגור ועל האזור להיות מסומן בתמרורים והתקני בטיחות.

כדי לעמוד בתנאים הללו, גודר מקטע העבודה ונקבעו שערי גישה לכלי רכב אך ורק דרך המקומות שייעדו לכך.

בתאריך 15.1.14 חלק מביצוע העבודות נהג שלום דגן (להלן: "שלום") במשאית, והסיע את המשאית לאחרור באופן שהמשאית עמדה במאונך לשביל מרצף להולכי רגל. המשאית נועדה לכך כדי שטרקטוריסט מטעם חב' אולניק (מי שהוא נאשם 2 בתיק זה, להלן: "נאשם 2") יוכל להעמיס עליה חול.

המשיב הורה ל��יפיתן לעבוד אחר מקום, לפתח מחסום ברזל שחצץ בין אתר העבודה המתוחם לבין שביל הולכי רגל וזאת על מנת שנאשם 2 יוכל להעמיס חול על המשאית באמצעות הטרקטור, תוך נהיגה על שביל הולכי הרגל.

כזכור, המשיב היה מנהל העבודה וה悬念יתן אכן פעל לפי הוראותו, פתח את המחסום ואיפשר את גישת נאשם 2 לשביל הולכי הרגל.

נאשם 2 הרים חול באמצעות כף הטרקטור ונסע על רחוב אחימעץ עד שעבר את שביל הולכי הרגל, פנה ימינה אל תוך שביל הולכי הרגל ונסע קידימה עד למשאית, שם פרק את החול. לאחר מכן נסע אחוריית על שביל הולכי הרגל וחרז על הפעולה כדי להמשיך ולהעמיס חול באופן דומה.

בשעה 11.30 באותו תאריך יצא המשיב יחד עם עובדים נוספים להפסקת צהרים. במסגרת הפסקה עזב את אתר העבודה והלך לשוק של שכונת התקווה. ביניים בשעה 12.00 לערכו ובعود המשיב כאמור מחוץ לאתר העבודה, החל נאשם 2 להעמיס חול באמצעות הטרקטור על המשאית.

הרבות אלקנה אליאסי (להלן: "המנוח") החל באותו זמן לחצות את שביל הולכי הרגל.

באותו זמן ובמהלך פינוי החול פנה הנאשם 2 לשביל הולכי הרגל ופגע באמצעות כף הטרקטור בפלג גופו העליון של המנוח. כתוצאה מהפגיעה מת המנוח.

המדינה טענה, כפי שנאמר לעיל, כי המשיב גرم ברשנותו למותו של המנוח, בכך שהפר את תנאי העבודה, הורה על פתיחת המחסום שחצץ בין אתר העבודה לשביל הולכי הרגל, הורה על נסיעת הטרקטור על שביל הולכי הרגל, שלא הותקנו בו תמרורי אזהרה חרף העובדה שאליה נדרש, ועל כל אלה לא שהה באתר העבודה בעת ביצוע העבודות.

כאמור, במסכת העובדתית הנ"ל הורשע המשיב על סמך הodiumתו.

2. בימ"ש קמא קיבל באשר למשיב תסקירות שרות מבחן. הتسקיר היה חיובי. המשיב נשוי, אב לארבעה ילדים ומתמודד עם רגשות אשם קשים המלווים אותו מאז האrou. אותם רגשות אשם הביאו לשיטתו גם לירידה במצבו הבריאותי.

מצבו הבריאותי של המשיב הוא הסוגיה העיקרית שעומדת בפנינו, כמו גם בפני בימ"ש קמא והדברים יובחרו בהמשך.

בשלב זה נצין כי המשיב סובל ממחלות שונות: סכרת, בעליות בכליות, צנתרים, טיפול דיאליזה. בהינתן כל אלה הציע השירות המבחן כי המשיב יבצע שירות ל羣衆 הצבור בהיקף של 300 שעות כפי שנקבע כגורם הדין בדיעד.

נבהיר כי מלכתחילה מדובר גם על עבודות שירות, אולם בפני בימ"ש קמא הונחה חוו"ד של הממונה על עבודות שירות לפיה המשיב הוא נכה, הוכרה לו נכות ע"י המיל בשיעור של 100%, והוא אכן מסוגל לעבוד, מצבו אינו בר שיפור ועל כן הוא לא יכול לבצע עבודות שירות.

3. בפני בימ"ש קמא הונחו ראיות לענין העונש. הראייה העיקרית מטעם התביעה הייתה תסקיר נפגע (ת/1). הتسקיר ניתן ע"י אשת המנוח וגיסו ובבה שפכו השנים אור על דמותו של המנוח. המנוח היה רב, עמד בראש כויל בשכונת התקווה. בנוסף לכך היה אדם בעל שם בצבא החדרי בסביבת מגוריו, פעל רבות לחיזוק הקהילה בשכונת התקווה, פתר סכסוכים משפחתיים, מקובל ואהוב ע"י התושבים בקהילה ופועל רבות להבטחת שלום בין אנשים שונים. המנוח גם עסק בהרחקת ילדים ונערים מהרחוב וקרב אותם לגיאום לצה"ל וללימודיו דת.

לצד אלה, נסיבותיו המשפחתיות עobar לתאונה היה המנוח נשוי ואב ל- 7 ילדים ובעת מותו (בגיל 40 שנה) אשתו הייתה בהריון. בניתוחים נולדו ילדים חמיניו.

התמונה הכללית היא של אדם שמוות יצר חלל של ממש שקשה להשלים עימנו.

מטעם ההגנה העידו מספר עדים שהעידו על כך שהמשיב היה עובד חרוץ ומסור ועשה גם פרויקטים לאומיים ומעולים לא הועלה כלפיו טענה של רשלנות.

המשיב עבד שנים בחב' אולניק שסמכה עליו באופן מוחלט וסייע לגורמים רבים.

4. בימ"ש קמא קבע כי "רף הרשלנות בעניינוינו איןנו נמוך" וקיבל את טענת המדינה כי אין מדובר רק במקרים אחד אלא במעשה פזיטיבי. המשיב נתן הוראה לפתח את מחסום הברזל אשר חצץ בין אתר העבודה לבין שביל הולכי הרגל, בו מצא המנוח את מותו.

במדד שבן שני הנאים בתיק זה, קרי המשיב ונאשם 2, סבר בימ"ש קמא כי "מידת רשלנותו של המשיב ביחס לנאשם 2 היא פחותה, עדין לא ניתן לומר כי עסקין ברף נמוך מכך של רשלנות כפי שטוונת ההגנה".

בהתייחסו למדיניות הענישה הנוגגת, קבע ביהם"ש כי בעבירות מהסוג הנדון הוטלו על נאים עונשים של מאסר בפועל או עבודות שירות, כאשר לשיטתו של כב' השופט קמא, עונשי מאסר בפועל הוטלו בעיקר על נהגים במקרים של תאונות דרכים וכאשר דרגת הרשלנות הייתה גבוהה.

כפועל יוצא מן האמור לעיל, קבע ביהם"ש כי מתחם הענישה ההולם נע ממאסר קצר, אף לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד למאסר למשך 12 חודשים.

בשלב הבא קבע ביהם"ש כי יש מקום במקרה הנוכחי לחרוג מתחם הענישה בשל מצבו הרפואי של המשיב. אליבא דברם"ש קמא, המשיב אינו מסוגל לבצע עבודות שירות לעניין זה קיבל ביהם"ש את עמדתו של הממונה שנתמכת בשורה של מסמכים רפואיים שהגישה ההגנה.

קוביעה זו "מחייבות לכואורה הטלת עונש מאסר בפועל שכן אין בענייננו שיקול שיקום המאפשר חריגה מהרף התיכון שהוא כאמור מאסר משך מספר חודשים". עדין לא ראה ביהם"ש לנכון לשולח את המערער למאסר בפועל "סבירני כי ככלתו של הנאשם כת רק בשל התדרדרות משמעותית במצבו הבריאותי... תהא בלתי מידית והוא עלולה להביא לעיוות דין במקרה זהה".

ביהם"ש הפנה לרע"פ 1/09 אסרך נ' מדינת ישראל, שם נאמר בין היתר "הרי לא יתכן כי אדם עם מוגבלות יאסר במקום אחר לא יאסר". אמירה זו תורגמה כאמור לתוצאה הסופית שהסתפקה בהטלת שירות לתועלת הציבור, בהבדל ממאסר כלשהו.

על כך כאמור מערכת המדינה בפנים.

5. לטענת המדינה, רף הרשלנות במקרה זה גבוה במיוחד. המדינה מפנה לכל אותן עבודות שבן הודה המשיב כמפורט לעיל. ההוראה שנתן המשיב היא כאמור הוראה אקטיבית ואין מדובר ברשנות על דרך המחדל. התנהגותו של המשיב מגיעה לכך קלות דעת. קלות הדעת באה לידי ביטוי בעצם ההוראה לפתח שער למעבר הטרקטור דזוקא מול שביל הולכי רגל, במהלך שעوت היום, בזמן שהולכי רגל עושים שימוש באותו שביל. מדובר באתר עבודה המצויה בלב שכנות מגוריים, דבר שמחיב זירות יתר. המשיב ידע כי אם ברצונו לפתח שער נוסף, למשעה יש צורך לחזור לוועדה שאישרה מלכתחילה את תכנית הבניה, אלא שהחלטת על דעת עצמו לפעול כפי שפועל. ועל כל אלה המשיב עזב את זירת האירוע והלך כאמור לשוק, בשעה שהתרחשה התאונת.

המדינה מפנה למושכלות יסוד באשר לעבירות שלجرائم מוות ברשלנות. בגדיר זה הפנטה המדינה לע"פ 09/6755 אלמוג נ' מדינת ישראל, שם נאמר כי ככל ראו לגוזר על נאשם עונש מאסר בפועל והנסיבות האישיות מתגמדות בעבירות מסוימת זו.

מתחם העונש כאמור נע בין 8 ל- 24 חודשים מאסר. הרשות בנסיבות זה זעקה לשםים, שעל כן המתחם שקבע בימ"ש קמא איננו הולם את הנסיבות.

אם לא די בכך, שגה בימ"ש קמא כאשר חרג מתחם העונש הראו שהוא עצמו קבוע והסתפק כאמור בהטלת שירות לתועלת הציבור.

באשר למצבו הרפואי של המשיב, המדינה מפנה למקרים רבים שבהם גם אנשים בעלי בעיות בריאותיות קשות וחווארות נשלחו לריצוי מאסר, כאשר טעantha היא שאין מניעה בהשתת עונש מאסר אחורי סורג ובריח גם על נאיםים הצריכים טיפול רפואי.

המשיב יקבל את הטיפול הרפואי שהוא זקוק לו וחזקתו עלسلطנות בית הסוהר שידעו להעירו לכך.

באשר לפסק הדין בעניין אסref והדברים שצוטטו ממנו כמפורט לעיל, המדינה מפנה לכך שבאותו עניין מדובר היה בעבירות כלכליות ואינו להשוות זאת לעבירה של גרים מות ברשנות, כמו בנסיבות הנוכחית. יתרה מזו, בעניין אסref, הורה ביהם"ש על מציאת פתרון בדרך של מאסר בעבודות שירות.

בשורה התחתונה עותרת המדינה לקבל את המתחם שהוצע על ידה ולהשיט על המשיב עונש של מאסר בפועל בגין סורג ובריח לתקופה ממשית.

כפי שניתן לצפות, הסוגרים תומכים בשיקוליו ובמסקנתו של בימ"ש קמא. הטענה העיקרית נשענת על מצבו הבריאותי של המשיב. המשיב כאמור סובל מבעיות בריאותיות רבות, שונות ומגוונות ולא בצד הוכר כנכה 100%, שעל כן העתירה היא להשאר את התוצאה בעינה.

עוד טענה ההגנה כי המשיב הוא אדם חיובי, כפי שעלה גם מעדויות עדי ההגנה, ובמיוחד ההערכה של חב' אולניק כלפיו. המשיב מצוי בסוג של פוסט טראומה, הוא איננו קהה לב וקיה חשוב והארוע הותיר בו את חותמו.

הדין בפניינו

6. באופן חריג התקיימו מספר ישיבות בפני בימ"ש זה כאשר המאמץ העיקרי היה להביא לכך שיימצא עבור המשיב מקום עבודה במסגרת עבודות שירות. בנוסף, רأינו לנכון לקבל חוות דעת של שירות בית הסוהר אשר יוכלתו להתמודד עם בעיותו הרפואיות של המשיב.

בסיום של דבר, מונחת בפניינו חוות"ד של המרכז הרפואי שב"ס אגד מג"ן, שחתחומה עליה ד"ר מרים מדר, מנהלת רפואית מר"ש. מחווה"ד עולה כי "היה וביהם"ש ישית על הנדון עונש מאסר בפועל, ניתן יהיה לקלוט את הנדון לאחר הוצאת צנתר מרכזי ותחולת טיפול דיאליזה דרך פיסטולה".

כדי להשלים את התמונה בנושא זה, נציין כי הובא לדיעינו כי ניתן לקלוט את המשיב גם במצבו הנוכחי, גם ללא הוצאה הצנתר.

במקביל לחווה"ד של מר"ש, מונחת בפנינו חוות"ד של הממונה על עבודות השירות, ממנה עולה כי המשיב חד משמעית איננו מסוגל לבצע עבודות שירות. בלשונו של הממונה "נמצא בלתי כשיר באופן מוחלט לשאת במאסר עבודות שירות".

ב"כ המשיב הגיע עתירה לביהם"ש העליון בנושא זה שנדחתה. הסניגורים הודיעו לנו כי ברצונם למצות כל הליך אפשרי נגד הממונה על עבודות שירות על מנת שיימצא עבור המשיב מקום שבו יוכל לבצע אותם. כאמור, נעשו על ידינו מספר נסיבות בהקשר זה, ולאחר הנחירות והחדר משמעיות של חוות"ד האחרונה, איננו רואים טעם לדחיה נוספת ונראה לנו כי יש לסיים את הדיון ולהכריע בדיון המשיב.

דין והכרעה

7. נתחיל מהתייחסות לענן הרשות, היקפה ומשמעותה. נאמר חד משמעית, אנו רואים את המקורה הנוכחי בחומרה ולשיטתו מדבר ברשותה בוטה וקשה. איננו מסכימים עם בימ"ש קמא כי רשותו של מי שהוא נאשם 2 בתיק זה, הטרקטוריסט, עולה בחומרתה על זו של המשיב. אדרבא, לשיטתו המשיב היה רשלן באופן קיצוני וחסר הסבר.

פרטי הרשות בתיק זה מדברים בעד עצםם.

חייב אולני שהמשיב היה כאמור מנהל עבודה מטעמה, קיבלה את הפROYKT לביצוע בתנאים מסוימים וברורים. היה עליה לגדר את קטע העבודה ולהקפיד על כך שהעבודה תבוצע בקטע סגור. היה צורך לסמן את האזור בתמרורים ובמיוחד הייתה חשיבות לכך שתהיה נוכחות, נוכחות חובה, של מנהל עבודה בזמן ביצוע העבודות.

מלכתחילה עמדה חב' אולני בתנאים של גידור מקום מקטע העבודה ונקבעו כאמור גם שעריו גישה לרכב לאתר העבודה, שאינם מסכנים את הולכי הדר במקומות, אלא שהמשיב נטל חירות לעצמו לבטל את כל האיסורים וה坦אים בהוראות שננתן.

המשיב צזכיר הורה ל��יפיתן, עובד אחר של חב' אולני, לפתח מחסום שחצץ בין אתר העבודה המתוחם לבין שביל הולכי רגל. אין מדובר בהחלטה שנייה בלבד רגעי של התפתחות מסוימת אלא בהחלטה מודעת שנעשה, כך אנו מבינים,קדם את צרכי העבודה.

בעבודות כתוב האישום נאמר כי ההוראה ניתנה כדי שנאשם 2 יכול להעmis חול על המשאית שחנתה במאונר לשביל הולכי רגל. המשיב איפשר לנאשם 2 לנסוע עם הטרקטור הלווי ושוב על שביל הולכי הרגל.

חומרה מיוחדת מצויה בכך שהמשיב אפשרות בהתקנות דפוס פעולה שוחר על עצמו, דהיינו הטרקטוריסט באותו יום נסע שוב ושוב על שביל הולכי הרגל.

אנו מזכירים שוב כי התאונה הקשה התרחשה כאשר הטרקטוריסט נטל חול באמצעות כף הטרקטור ונסע על שביל הולכי الرجل כדי לפרק אותו. הוא פגע במנוח באמצעות כף הטרקטור בפלג גוף העליון וגרם למותו המידי.

חווארה מיוחדת מציה בכך שהדבר נעשה בשעות יום, שעה שהולכי רגל צפויים לעبور על השביל שמיועד אך ורק להם.

אנו רואים להדגיש אף זאת. מדובר בשביל מיוחד מיוחד והוכשר כשביל בטוח למעבר תושבי המקום בזמן ביצוע עבודות באתר. מתחילה נפגע העבירה שהוקן ע"י גיסו של המנוח ורعيיתו, אנו למדים כי לעוד הפעולה של תושבי המקום הובטח חד משמעית כי יוקצה מעבר בטוח וסტראלי להולכי רגל. השביל שמדובר בו הוא אותו מעבר בטוח וסטרלי. והנה לשビル זה אפשר המשיב את הגישה לטרקטוריסט, שכאמור שב ונסע עליו עובר לאירוע.

המשיב צצורך, היה מנהל עבודה שחוותה הראשונה במעלה הייתה לדאוג לבטיחותם של הולכי الرجل. המשיב היה ער לתנאים שבהם קיבל חביבו אולניק את העבודה. מדובר במנהל עבודה ותיק ואין ספק שהיא מודעת למשמעות כל אחד מהתנאים שהוטלו על החברה.

בוחלתתו לאפשר לטרקטוריסט לנסוע על אותו שביל, גرم המשיב ישירות למותו של המנוח ולא ניתן לראות זאת בשום דרך אחרת. מעשיו של הטרקטוריסט אינם מנתקים את הקשר, אדרבא הם מצביעים על הקשר היישר בין הוראותיו של המשיב והדרך בה מילא את תפקידו כמנהל עבודה לבין קרות התאונה הקשה והטרגייה.

לא הייתה כל סיבה שתאונה זו תתרחש ואילו היה המשיב מבצע את תפקידו כיאות, הדעת נותרת שלא הייתה מתרחשת.

ועל כל אלה מתווספת העובדה שהמשיב נטל חירות לעצמו לעזוב את המקום וללכט לעירוק קניות בשוק. המעניין שnitן היה לצפות ממנו, כי אם התיר לטרקטוריסט לפעול על שביל הולכי الرجل, לפפק אישית על העבודה לאורן כל פרק הזמן שבו היא מתבצעת.

כאמור, לא כך נהג המשיב ובכך ביטה זלזול בח"י אדם ובתפקידו.

מתחם הענישה

8. דעתנו היא כי מתחם הענישה שבו נקבעה התביעה הוא מתחם שאינו מופרך, עדין הינו מעמידים את הרף התחתון על 6 חודשים במקום 8, כאשר הרף העליון נשאר בעינו.

עבירות הרשלנות הן רעה חולה שיש להילחם בה בכל מחיר, כאשר הערכ המוגן במקרה זה הוא קדושים של חי"י אדם.

המדינה הפנתה בנוסא זה לרע"פ 548/05 לוין נ' מדינת ישראל. דברים שנאמרו שם אכן רלוונטיים לעניינו. ביהם"ש שם עמד על ערך קדושת החיים, ציין כי ככל המורשעים בעבירות רשלנות הם אנשים נורמטיביים "אלא שנמצא לבתי המשפט לנסות להרטיע את הנוהגים בכביש מעבירות ע"י המודעות אם יתרשלו ויפגעו בחולת, דין מסר".

בעניינו אכן המשיב איננו הנהג אולם העבירה נוגעת אף היא להתנהלות בכביש, כפי שאמרנו לעיל, הרשלנות של המשיב גדולה אף מזו של הנהג במקרה הנוכחי, קרי הטרקטוריסט.

זכיר שוב כי המשיב הוא מנהל עבודה והיה מודע לסכנה שבפתחת השביל שנועד אך ורק להולכי רגל למעבר הטרקטור, כלי גדול, מסוכן ומגושם, שבוטפו של דבר אכן פגע במנוח.

התביעה הפנתה גם לע' 6755/09 שקבע מושכלות יסוד לעניין של עבירות הרשלנות ואמר אף הוא כי ראוי לגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בשל עקרון קדושת החיים, שלוצידיו ניצב עקרון ההרתעה.

עוד צוין באותו פסק דין כי ככל "הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אין בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכונה פלילתית".

ועל כך נוכל לומר רק ואידך זיל גמור.

המסקנה החד משמעותה העולה מפסק הדין, אלו שצוטטו ופסק דין נוספים, כי ככל לא יעלה על הדעת להימנע מהטלת עונש מאסר כאשר מדובר בجرائم מוות ברשלנות. אורכה של תקופת המאסר והשאלה אם ניתן ריצוייה בדרך של עבודות שירות, הן פונקציה של הנסיבות הקונקרטיות בכל מקרה ומדובר.

לפיכך, במקרים מסוימים ניתן היה להטיל על המשיב עונש מאסר שירוצה מחורי סורג ובריח.

אם בכלל זאת מצאנו עצמנו מתלבטים, הרי זה בשל מצבו הבריאותי של המשיב.

המשיב, כפי שציינו לעיל, סובל מושרה של בעיות, נזקן לדיאליזה ואין לנו ספק כי המאסר יקשה עליו. لكن גם דחינו את הדיון מספר פעמים כדי לנפות את ההליך מול הממונה על עבודות שירות. הינו מוכנים להסתפק במקרה זה, חרב השקפותנו על חומרתה של העבירה ועל הנסיבות הקשות במיוחד של ביצועה, במאסר בדרך של עבודות שירות.

כפי שציינו כבר לעיל, יש לנו חוו"ד פסקנית של הממונה על עבודות השירות ונראה כי זהו אכן סוף פסקן בנוסא זה.

עפ"י האמור בחו"ד של שירות בתי הסוהר, אנו יוצאים מנוקודת הנחה כי שירות בתי הסוהר יוכל להתמודד עם מצבו הרפואי של המשיב ולהעניק לו טיפול רפואי מתאים.

נראה לנו כי האמירה הנורמטיבית צריכה להיאמר בתיק זה ולא יתרן ליותר עליה.

האמירה הנורמטיבית, בהינתן מכלול הנסיבות הינה, כי על המשיב לרצות עונש מאסר. שירות לתועלת הציבור איןנו נותנים ביטוי לא לערכן של חי אדם ולא לקלות הכמעט בלתי נסבלת שבה ניתן היה למנוע את התאוננה הנוכחית ואת מותו של המנוח.

אנו ערים לאמר בפסק הדין בעניין אסיף, אולם איןנו סבורים כי האמור בפסק דין זה יכול להיות משקל נגד לאםירה הנורמטיבית שהייתה להיאמר.

לא בשל מגבלותו יאלץ המשיב לרצות מאסר אחורי סורג ובריח אלא בשל העבירה שביצע ומשמעותה.

כל עונשה שלא כולל רכיב של מאסר, תחטא לאינטראס הציבור ותוזיל כאמור את ערכם של חי אדם.

את המשקל לביעותיו הרפואיות של המשיב ניתן בקציבת אורכה של תקופת המאסר שייהי על המשיב לרצות.

אנו מפנים לעניין זה למספר פסקי דין שבhem לא נמנעו בתמי משפט מלאלו אנסים בעלי בעיות רפואיות שונות למאסר. ראה לעניין זה ע"פ 71/1951 רוני שורץ נ' מדינת ישראל וכן רע"פ 6924/08.

סוף דבר

על רקע כל האמור לעיל, ותוך שאנו נתונים דעתנו למושכלות יסוד באשר בדרך פעולה של ערכאת הערavo, שאיננה נוהגת למצות את הדיון עם משיבים, החלטתנו היא לסתות ממתחים הענישה שנקבע על ידינו (בשל מצבו הרפואי של המשיב) אולם לא עד כדי הימנעות גורפת מהטלת מאסר.

אנו מטילים על המשיב חודשיים מאסר שירוצו אחורי סורג ובריח, כאשר יתר רכיבי הענישה ישארו בעינם.

אנו רואים לנכון להפנות לשתי הוראות חיקוק שיקולות לחת מענה אם יסביר רופא שב"ס כי המשיב נמצא בסיכון בשל מצבו הבריאות. בכך אנו מפנים לסע' 16 לפקודת שירות בתי הסוהר (נוסח חדש) תשל"ב-1971 המאפשרת העברת האסיר לב"ח ממשלתי, וכן להוראת סע' 7(א) לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001, שמאפשר שחרור מטעמים רפואיים אם שהווט במאסר תסקן את חייו באופן ממשי.

ניתן והודיע היום י"ח סיון תשע"ז, 12/06/2017 במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר, שופטת
בכירה
אב"ד
ד"ר מיכל אגמון-גונן,
שופטת
שי יניב, שופט

החלטה

המשיב יתיצב לריצוי עונשו בתאריך 23.7.17. על המשיב להתייצב בתאריך זה בכלא ניצן, אלא אם כן תהיה הוראה אחרת. הסניגורים ידאגו לתהילICI המיוון והשביזע עד לתאריך זה.

עד לתאריך 20.6.17 ימציא המשיב ערבות עצמית הצד ג' על סך 10,000 ש"ח להבטחת התיאצובתו לריצוי המאסר.
לא ימציא המשיב את הערבות - יתחיל בריצוי המאסר מיד.

ניתן בזה צו עיקוב יציאה מן הארץ והמשיב יפקיד את דרכונו עד לאותו תאריך בנסיבותbiham"ש המחויז בתל אביב.

ניתנה והודעה היום י"ח סיון תשע"ז, 12/06/2017 במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר, שופטת
בכירה
אב"ד
ד"ר מיכל אגמון-גונן,
שופטת
שי יניב, שופט